Ao. 1856. **No. 32.**
Donderdag **13 Maart.**

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

(3555) Ten verzoeke van den Heer Johann Christian Diederich Sandtmann, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Transporten.

[3369] Den 10den Maart 1856. Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, voor de boedels van den Absenten D. R. Fernandes, en wed. M. Fernandes geb. Miranda aan R. Fernandes van $\frac{2}{16}$ aandeelen in den grond *Uitvlugt* of *Kokobiakoe*, aankomende voor $\frac{1}{16}$ aandeelen eerstgemelden en voor $\frac{1}{16}$ aandeelen laatstgemelden boedel.

Idem. J. van Lier qq. de wed. S. J. Levij Menist geb. Gomperts aan H. C. Levij, van het Erf met de daarop staande Gebouwen aan de *Heeren straat*, N. W. La. A No. 19*a*. en *b*, O. W. La. B No. 72.

Paramaribo, den 10 *Maart* 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transporten.

(3792) Den 11den Maart 1856. S. Lobo Wed. J. Levie qq. boedel J. Levie aan A. van Melsen, van het Huis en Erf in de 1e. Buitenwijk *Combé*, bekend onder N. W. No. 10, O. W. La. A No. 9.

Idem. C. Reineke aan J. G. Rozenberg voor zijne reeds hebbende en nog te verkrijgene kinderen, van den Buitengrond *Toevlugt*, gelegen aan den Rijweg naar *Kwatta*, 2e. Buitenwijk No. 13.

Den 12den. De Exploicteur aan F. T. R. Brusch, zich gewoonlijk teekenende F. T. Brusch, van de Plantaadje *de Vrede* c. a., gelegen aan de rivier *boven Cottica*.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

(3569) Naar aanleiding van art. 37 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de repartitie rekening van den Boedel Pierce Robinson en nagelatene huisvrouw Mary Bodkin, gedurende den tijd van *veertien* dagen ter Secretarie van het Commissariaat voor opgemeld Departement, voor belanghebbenden ter *visie* liggen.

De Secretaris,
J. ELLIS.

[3061] Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* is gedevolveerd, de boedel van Martin Montecattini Junior, den 21n. Februarij 1856.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

De Curator,
Bij deszelfs afwezigheid,
C. KAERSENHOUT,
1e. *Commies.*

Tweede advertentie.

(3062) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* zijn gedevolveerd, de onderstaande boedels, als:

Van Evert Johan Jacob de Man (overleden den 17den Januarij 1856), den 13den Februarij 1856, en

„ Johannis Willem van Leeuwaarde, den 15den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelver opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

De Curator bij het Departement voornoemd,
Bij deszelfs afwezigheid,
C. KAERSENHOUT,
1e. *Commies.*

Tweede advertentie.

(3060) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* is gedevolveerd, de boedel van Jan Karel Ooijkaas, (overleden den 22sten Februarij 1856), den 5n. Maart 1856.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

De Curator,
Bij deszelfs afwezigheid,
C. KAERSENHOUT,
1e. *Commies.*

Eerste advertentie.

(3565) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 21 Maart 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Het Erf met al de daarop staande Gebouwen gelegen alhier aan de *Saramacca straat* La. E No. 19, aankomende Jacob Petzoldt.

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

SIMON ABENDANON Sz.

SEQUESTERS

der onderstaande plantaadjen bieden bij inschrijving te koop aan:

Van plantaadje *Sarah*:

15 BALEN SCHOONE KATOEN.

liggende ter Landswaag.

Van plantaadje *Toledo*:

P. m. **17 VATEN SUIKER.**

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Zaturdag den 15den dezer, des morgens ten *negen* ure aangenomen, en aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer gecommitteerde tot de zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende, zal de Katoen, onmiddellijk na de toewijzing, tegen *Kontante Betaling*, in ontvang moeten genomen worden; terwijl de Suiker binnen *acht* dagen, voor rekening en risico van den kooper, van plantaadje zal moeten worden afgehaald. [3568]

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

SEQUESTERS

der onderstaande Plantaadjen bieden bij inschrijving, tegen *Kontante Betaling*, te koop aan:

Van Plantaadje *Concordia*:

30 BALEN KAKAO.

Van Plantaadje *Caledonia*:

24 BALEN DITO.

Liggende ter Landswaag.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Zaturdag den 15den dezer, des morgens ten *negen* ure aangenomen en aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer gecommitteerde tot de zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende, zal de *Kakao*, onmiddellijk na de toewijzing, in ontvang moeten genomen, en voor elke ledige baal *f* 1,10 gerestitueerd worden. [3554]

Paramaribo, den 12 *Maart* 1856.

Paramaribo, *den* 12 *Maart* 1856.

Wij vernemen dat de Heer Noach, medelid van de alhier geweest zijnde Commissie voor de Duitsche Kolonisatie, bij de Nederlandsche Regering aanzoek heeft gedaan, om, in *boven Suriname*, eene Kolonisatie van 500 Duitschers te vestigen, waarvan het ontwerpreglement aan het koloniaal Bestuur is opgezonden.

Beschouwing der Fransche constitutie.

De *Moniteur* behelst omtrent dat onderwerp het volgende artikel: »De constitutie van een volk is niet alleen de waarborg van zijne regten, het resultaat van zijne beschaving en de uitdrukking van zijne zeden; zij is ook het mechanismus van het bestuur zoowel in zijn geheel als in de bijzonderheden van het raderwerk, waaruit het is zamengesteld. Wanneer de wetgever de magten georganiseerd, hare attributen geregeld, de betrekkingen die haar vereenigen, bepaald, en de grenzen die haar scheiden afgebakend heeft, dan hangen van de gestrenge, naauwkeurige omschrijving van elke harer in de algemeene werking, waarvan zij de agenten zijn, de orde, de werkzaamheid en de eenheid in den loop van de administratie en het bestuur der openbare zaken af.

»Deze zoo belangrijke naauwkeurige omschrijving die alleen aan de regering al hare magt ten goede kan geven, wordt niet terstond verkregen in de uitvoering eener nieuwe constitutie: er zijn verouderde traditien, welke weerstand bieden aan de gebiedende toepassingen der beginselen, welke ze veroordeelen en der noodwendigheden, die ze van gedaante doen veranderen. De vooruitgang in alle zaken is nimmer de overwinning van een dag; het is de moeijelijke en langzame verovering van der volharding en den tijd. Hoe overeenkomstig eene constitutie ook zij met de zeden en belangen van het land, waarvan zij de wet is, hoe helder de waarheid harer beginselen ook schijne, de nieuwe magten, welke zij in het leven roept, worden altijd onwillekeurig medegesleept om iets te leenen van de oude magten, welke zij vervangen hebben. Voor dat zij het belang goed begrijpen, dat zij moeten trekken uit de voorregten er aan verbonden, trachten zij de gewoonten te doen herleven, door welke hunne voorgangers de magt hunner prerogatieven gevestigd hadden.

»Dit is ook het geval geweest voor den senaat bij het in toepassing brengen van de constitutie van 15 Januarij 1852. De twee Charters van 1814 en 1830 hadden van de kamer der Pairs eene tweede kamer van afgevaardigden gemaakt. Met een verschillenden oorsprong waren de beide vergaderingen, welke in het Palais Bourbon en in het Luxembourg zitting namen, slechts de dubbele vertegenwoordiging van eene parlementaire oligarchie met twee takken, waarvan de eene vermeende het volk en andere de aristocratie te vertegenwoordigen; doch inderdaad waren zij niet in overeenstemming met het volk, dat zijne afgevaardigden niet benoemde, of met de hooge klassen, die in het pairschap het beeld hunner magt, hunner traditien en hunner belangen niet terug vonden. De tegenwoordige constitutie integendeel heeft met naauwkeurigheid gescheiden hetgeen de Charters van 1814 en van 1830 met elkander verward hadden. Zij heeft gewild dat elk der magten, welke zij instelde eene onafhankelijke rol had, ten einde een nuttige rol te hebben. Door aan den keizer de magt en de verantwoordelijkheid der regering te geven, heeft zij aan al de agenten, belast met hem te ondersteunen, ministers, staatsraad, wetgevend ligchaam en senaat, verschillende functien gegeven, welke door eene even eenvoudige als logische aaneenschakeling het aan elk hunner in zijn sfeer van magt en werking, mogelijk maken mede te werken tot de openbare zaken en te arbeiden aan de orde, de grootheid en de veiligheid van het land.

»Deze constitutie welke minder het werk is van een mensch dan van de ondervinding en den tijd, schikt, combineert en bepaalt alle zaken zoo eenvoudig mogelijk. Zij geeft aan de wetgevende magt hare onafhankelijkheid en kracht, door de pligt van te besturen, te paren aan het voorregt van te regeren. Zij maakt van de ministers de onmiddelijke agenten van de kroon, de meest verheven en geachte bondgenooten van de souvereiniteit des keizers. Zij plaatst naast hen den staatsraad om hen bij te staan, de moeijelijkheden van administratie op te lossen; en de beginselen er van te bepalen, de wetten die zij voorstellen, in gereedheid te brengen en te ondersteunen.

Zij geeft aan het wetgevend ligchaam de stemming over de wetten en over de belasting. Eindelijk kent zij den senaat het regt van initiatief toe en vertrouwt hem het toevoorzigt over al de beginselen en al de belangen waarvan zij de hoofdinhoud en de waarborg is.

»De bedoeling van den wetgever van 1852 is gemakkelijk te bespeuren in dit zoo eenvoudige mechanismus, waarin alles is ingerigt om de harmonie te weeg te brengen, waaruit orde en kracht ontstaan, en om de botsingen te voorkomen, waaruit de omwentelingen voortspruiten.

»De wetgever van 1852 heeft zich inderdaad een dubbel doel voor oogen gesteld.

»Het eerste: de regering vrij te maken van de parlementaire voogdij en de administratie vlug en gemakkelijk te doen worden, door aan de ministers uitsluitend over te laten de zorg voor de zaken; het tweede, een onafhankelijk wetgevend ligchaam daar te stellen, door het bij algemeene stemming te laten benoemen, het de meest uitgestrekte vrijheid van discussie te laten bij de behandeling der wetten en van het budget, en door geen enkel openbaar ambtenaar in zijn boezem toe te laten. Alleen reglementeert de constitutie het regt van het amendement en zij ontneemt aan de afgevaardigden, om het aan den senaat te geven, het regt van initiatief, hetwelk maar al te dikwijls slechts de plotselinge inspiratie van den partijgeest of van locale belangen was.

»Eene uitvoerende magt, sterk genoeg om goed te stichten, zonder daarin belemmerd te worden; eene wetgevende magt onafhankelijk genoeg om nuttig zonder daarom gevaarlijk te zijn; dit is het dubbele problema dat de constitutie van 1852 ten doel had op te lossen.

»Doch terwijl de ministers, overstelpt door hunne dagelijksche taak, zich onophoudelijk bezig houden met de groote belangen van het land, en terwijl, bijgestaan door den staatsraad, zij voorzien in al de behoeften der administratie en der wetgeving, werkt eene andere magt buiten hen, en schenkt aan de regering de medewerking harer wijsheid en van hare hooge ondervinding; die magt is de senaat. De constitutie heeft gewild dat er een ligchaam bestond, zamengesteld uit mannen, rijp geworden in de uitoefening der gewigtigste zaken, behoord hebbende en nog behoorende tot het leger, de magistratuur, de staatskunde, de diplomatie, de nijverheid, de wetenschappen en letteren. Een onafzetbaar en onafhankelijk ligchaam, dat in de tusschenruimte tusschen zijne zittingen, genoeg vrijen tijd zoude hebben om het land te bereizen, inlichtingen naar zijne behoeften in te winnen en later wetsontwerpen te formuleren, welke er de uitdrukking van zouden zijn. Zij heeft gewild, dat door middel van dit locaal onderzoek, door elk zijner leden met het overwigt van zijn rang ingesteld, dit ligchaam onophoudelijk de regering zoude kunnen voorlichten over den morelen en materiëlen toestand der maatschappij. Zij heeft in één woord gewild, dat de senaat alleen daarom zoo hoog in de constitutionnele hierarchie en in eene soort van onafhankelijkheid tegenover de overige magten en de regering geplaatst zoude zijn, om met te meer overwigt aan den keizer ter kennis te brengen, alles wat kan bijdragen tot roem zijner regering en tot vooruitgang der beschaving.

»Heeft de senaat zelf al het gewigt van die van roeping begrepen? Heeft hij zich niet laten beheerschen door de herinneringen en de gewoonten van het oude pairschap? Men moet slechts op elkander gelijkende zaken onderling vergelijken. Welnu, dan bestaat er geene analogie tusschen die twee instellingen. Indien de senaat even als het pairschap slechts een tak van de wetgevende magt was, zoude hij veel minder prerogatieven hebben dan die vergadering, want hij heeft niet zooals deze de discussien en stemming over de wetten. De kamer der pairs konde de wetten omwerken, door de in het Palais Bourbon uitgesprokene redevoeringen om te werken. Doch de senaat zoude zich wijden aan een arbeid zonder doel en bijgevolg zonder magt, wanneer hij bediscussieerde wat hij het regt niet heeft te veranderen, indien dit geene zaak van inconstitutionnaliteit betreft. Zijne taak bepaalt zich er toe het algemeene karakter der wets ontwerpen, welke hem door het wetgevende ligchaam, worden toegezonden, te verifieren, uit het oogpunt van de grondwettige beginselen, waarvoor hij moet waken. Zijne prerogatieven zijn niet die van het pairschap, doch aan den anderen kant zijn zij talrijker, ernstiger en meer verheven.

»Voor alles is de senaat eene groote staatkundige en morele magt. De wetgever van 1852 heeft, toen hij hem instelde, er niet van willen maken een verzwakt beeld van eene andere instelling, welke tot de geschiedenis behoort. Hij heeft een ligchaam willen scheppen, geschikt voor de regering, welke hij heeft ingesteld, en voor onzen maatschappelijken toestand, zooals die uit de Fransche revolutie is te voorschijn getreden. Hij heeft aan dat ligchaam een even verheven als gewigtige rol gegeven. In gewone en kalme tijden, kan hij al de groote maatregelen van openbaar nut aan de hand geven; hij hoort de verzoekschriften der burgers; hij onderzoekt den toestand des lands; hij spoort de behoeften er van op; hij bestudeert de volmaking zijner organisatie; hij wijst de nuttige hervormingen aan; hij stelt de deugdelijke verbeteringen voor. In buitengewone tijden kan hij even als de oude parlementen de magt, wanneer die van het regte spoor wijkt, tegenhouden; hij waakt voor het welzijn des vaderlands; voor de integriteit van het grondgebied; voor de eerbiediging van de nationale overeenkomsten; voor de handhaving van al de beginselen en al de belangen der maatschappij.

Opdat die rol even schoon in het gevoelen der natie zij, als zij belangrijk en bevoorregt is geweest in den wil van den vervaardiger der constitutie, behoeft de senaat zich slechts diep door-

drongen te gevoelen van den geest zijner hooge roeping. Het hangt van hem af zijnen vrijen tijd nuttiger te maken, dan het de arbeid der vergadering, wier plaats hij op het Luxembourg inneemt, was. Het is buitendien met eene berekende bedoeling dat de constitutie van 1852 hem tijd gegeven heeft. De tijd is de studie, de beschouwing, het nadenken, het onophoudelijk onderzoek van alles wat de moralisatie van het volk, zijn welzijn, de belangen van den landbouw, de ontwikkelingen van den arbeid en van het krediet, de welvaart en de veiligheid van Frankrijk vorderen. De tijd is voor de staatslieden, de magt om het goede te zoeken, het te ontdekken, voor te bereiden, voor te staan, te verdedigen, te vervullen. De tijd is hetgeen aan de parlementaire vergaderingen ontbrak, hetgeen ontbrak en nog ontbreekt en altijd zal ontbreken aan de ministers, reeds overkropt met zooveel zorgen en verantwoordelijkheid. Welke grootere kracht konde gegeven worden aan eene vergadering, die, het regt van initatief hebbende, ook de magt heeft alles wat waarlijk nuttig is te doen.

»Alzoo, om de rolverdeeling der constitutie kortelijk op te geven: de keizer regeert, door middel zijner ministers; deze hebben een staatsraad tot ijverigen medewerker. De contrôle wordt volledig en vrijelijk uitgeoefend door het wetgevend ligchaam. Eindelijk zetelt naast de regering de senaat; terwijl al de andere magten en de keizer zelf overstelpt zijn door de tallooze kwestien van den dag en de onmetelijke zorgen van de binnen- en buitenlandsche staatkunde, daalt de senaat slechts af tot zijne rol van beschouwing om weder op te klimmen tot zijne rol van hooge bescherming van al de belangen der maatschappij. Hij brengt de regering tot matiging, indien zij te ver wil gaan, spoort haar aan, indien zij insluimert, en oefent aldus een altijd werkzamen invloed op haren loop uit; steun en raad van den troon, brengt hij dezen met de schatting zijner ondervinding en het resultaat zijner nasporingen, altijd nieuwe middelen, om het goede te doen en de dankbaarheid van het volk te verdienen.

Tafereelen uit het Zeeleven.

DE IJSGANG.

(Vervolg en slot van ons vorig No.)

Het wordt dag. Zijn eerste graauwe schemering verlicht den stroom en ontrolt een verschrikkelijk tafereel voor aller oogen. Overal vormen zich groepen; iedere groep is een levens tafereel.

»Net als in het jaar tachtig," zeide een oude praamschipper, die meer dan een halve eeuw tusschen schepen en pakhuizen op en neer had gevaren. »Toen zag het er ook uit, als of een berg van ijs midden in de rivier zat en daar vast groeijen wilde. Mijn vader, die, in zijn tijd, een goed robbeslager was, meende dat hij in Groenland was."

Allen kijken naar de drijvende oppervlakte: eene onafzienbare reeks gebroken ijsschollen, naast en achter elkander. Daartusschen smalle strepen blank water; geen enkele schol sterk genoeg om den geringsten last te dragen, en zoo digt ineen, dat zelfs de kleinste boot er niet tusschen kon. Langzaam drijft zij voorbij, deze kale op en neer gaande graauwe vlakte.

Een troep wilde jongens, die overal te vinden zijn, waar iets te doen is, rende tusschen de verschillende groepen heen en weer en liet zich in zijne uitgelatene spelen niet storen. Op eens stond een uit den hoop plotseling stil en riep, stroomopwaarts wijzend:

»Schip in 't zigt!

»Wat zeg je, kwade jongen!" zeide de schuitenbaas, hem bij de ooren krijgend. »Durf je eerlijke lui voor den gek houden?"

»Ik zeg, dat er een schip naar zee gaat," antwoordde de jongen brutaal, terwijl hij zich losrukte. »Gij kunt het zelf zien, als gij goede oogen hebt."

»Een schip!" klonk het overal en aller oogen vestigden zich op de brik *de Goede Hoop* die midden in den stroom dreef, omringd van een hecht bolwerk van op elkander geschoven ijsschotsen.

»Die is weg!" zeide de schuitenvoerder. »God geve, dat er geen menschen aan boord zijn!"

»Dat geeft God niet!" zeide een ander, die, naast hem stond; »want daar staat iemand op de gallerij en slaat in de handen dat God zich erbarme. Hij zal het daar niet lekker hebben. Wat wil je, Frits?"

»Vader, neem uw jol en vaar er heen. Ik zal u helpen om den man te halen."

»Ik niet. Op ijsschotsen roeijen heb ik niet geleerd en de kleinste er van zaagt mijne jol midden door. Wat doet hij nu?"

»Hij hijscht de noodvlag op, buurman. 't Is niet noodig, man; uw nood is zichtbaar genoeg. Daar komt de heer havenmeester. Ruimte daar, plaats voor den heer havenmeester! Wat belieft mijnheer?"

»Er is in de buitenhaven een schip losgeraakt en drijft naar zee. Aan boord bevinden zich menschen en die moeten wij redden. Frisch, mannen! Doet wat ge kunt. Wie aan boord van de brik komt, op wat wijze ook, en de menschen helpt redden, ontvangt honderd daalders, behalve het Godsloon, dat nog veel meer waard is."

»Honderd daalders! Hebt gij het gehoord? De heer havenmeester belooft honderd daalders, als wij den man van brood halen? — Zoo zegt de een tot den ander. — Kom aan, jongen, laten wij het proberen. Hoe vangen wij de zaak het best aan? Ik geloof, dat ik een baak nemen en daarmede van schol tot schol enteren zal. Hierheen!"

Binnen weinige oogenblikken is de oever met waaghalzen bedekt, die gewapend met haken, dunne touwen en andere gereedschappen, den gevaarlijken togt over de drijvende ijsvlakte beginnen. Vergeefs. De een heeft naauwelijks den voet op een stuk ijs gezegt, dat onder hem wegglijdt, of hij springt even snel op den vasten wal terug. Een ander springt met een loopje veel te ver over zijn doel en klemt zich met moeite aan de brooze schollen vast; een derde neemt den sprong te kort en plompt hals over kop in het water. Holla! Holla! Hierheen! Daarheen! Overal helpers, maar geen hulp. Na honderd vruchtelooze pogingen verlaten zij het strand. De brik is, inmiddels een goed eind voorbij de stad gedreven. De noodvlag hangt als een donker treurdoek van de gaffel.

Langzaam drijven de hortende en stootende ijsbergen haar voor den wind na. Weldra vorderen zij bijna niet meer. Eindelijk liggen zij geheel stil.

»Het tij kentert!" zeide de schuitenvoerder tot zijne makkers. »Nog eenige oogenblikken en de vloed begint. Wat zal van het schip en van de arme menschen aan boord worden?"

Wisten zij het maar. Meinert Dirk staat in gedachten verzonken op het dek, zijn oog dwaalt over het schrikkelijk tooneel voor en achter zich:

»Al digter en digter wordt het drijfijs. Ik zie geen voet breed water, zoo ver het oog reikt. Daar! — die kraai! zij heeft zich ter naauwernood op eene schol nedergezet, of zij vliegt al weer op. Is het dier bang? En ik zou met den zieken man . . . . . Heere God, Andres! Waarom laat gij uwe kooi? Gij rilt van het hoofd tot de voeten."

Andres staarde woest in het rond: »Waar is de stad?"

»Een heel eind achter ons, mijn jongen. Wij zijn een geheel eind weg en zullen weldra . . . . Hoor hoe het aan den spiegel zaagt! Elk stuk ijs, dat er langs schuurt neemt een splinter mede."

»Het is daar beneden koud, Meinert Dirk. Ik ben verkleumd en heb honger."

»Ik heb ook honger maat. Er is niets meer aan boord dan een handvol drooge erwten. De tonteldoos is op het natte dek gevallen en wil geen vuur vatten. Hoho. Wij staan stil.

IJselijk. En wat ruischt het onder de kiel! Wat is dat nu weder"

»Dat is de vloed!" zeide Meinert Dirk. »Hij draagt ons naar de stad terug. Daar gaat het, daar gaat het! Midden tusschen de zandbanken! — Nu geloof ik, kunnen zij ons weder zien."

Ja zij kunnen het. Nog altijd evenveel menschen aan den oever. Men ziet er vrouwen onder die jammerend de mannen bidden het ongelukkige schip te hulp te komen. Gegoede menschen bieden geld aan ieder die eene poging durft te wagen. Van alle kanten komt men met levensmiddelen aandragen, als kon men die over ijs en water den hongerenden menschen toewerpen.

De vloed komt opzetten! — Hij draagt eene geheele rij drijvende gletschers en boven uit, steken de beide masten van de brik. Anders is niets van haar te zien dan de spits der gaffel met de noodvlag er aan.

»Daar is de stad, Andres. Ik zie wel niets van het strand maar ik weet dat het met menschen bedekt is die hunne handen naar ons uitstrekken. Had ik in dien ongelukkigen nacht het kruis maar niet vergeten! God betere het. Ik ben oud en stomp."

»Ik zie de daken en op elk dak een schoorsteen waaruit een dikke rook opstijgt. Ik zou er de hand wel eens aan willen houden."

»Ik heb het nog eens geprobeerd, Andres. Maar het hout wil niet branden. In het ruim altijd dat zagend en schavend geluid! Ik weet wel — dat is het ijs, hetwelk langs de planken van den boeg schuurt, maar in mijn angst verbeeld ik mij dat het de lijkwurm is, die de schroefgaten in het deksel van onze doodkisten boort."

»Laten zij gaauw voort maken. Meinert Dirk, anders moet ik zonder kist weg. Alles is zwart. Houd mij vast, broer."

Hij viel zijn vriend in de armen en sloot de oogen. Ik zie niets meer. Maar ik hoor. — Is dat donder? Goeden nacht."

De donder rolde voort. Men had geschut van de wallen gehaald en jaagde daarmede langs het strand. Waar het ijs opeengeschoven was, vuurde men op de opeengestapelde ijsmassa's. De geoefende ponteniers waagden zich naar buiten, waar maar eene vrije plek was en de kloeke vuurwerkers bragten hunne mijnen onder de wankelende schollen. Duizend handen waren bezig. Hierheen, daarheen, in duizeling wekkenden haast, volgde de een goedwillig de roepstem van den ander. Zij wenkten elkander toe, werkten zich in het zweet en die duizende menschen waren niet in staat, twee medemenschen te redden.

Voorbij was de dag. Voorbij ging ook de nacht. Het tij kentert voor de derde en vierde maal en met den nieuwen morgen begint het te ebben.

»Ik heb het straks al gezegd," zeide iemand, die juist niet veel lust scheen te hebben om de handen uit den mouw te steken. Men kan toch niet met het hoofd door den muur loopen. Voor wij aan het schip komen, zijn de menschen al lang van honger omgekomen."

»Spreek niet zoo onchristelijk, man!" Als wij in alle opzigten onzen pligt doen, dan hebben wij ons niets te verwijten. Zoo lang er leven is, is er hoop."

»Waarom zal ik mij de handen voor niets stuk werken? Als men eens in het ijs zit, werkt men er zich niet uit. Dat hebben wij

in Groenland en aan de Noordkaap dikwijls beleefd. Waarom zou het hier anders zijn? Ik zou wel eens iemand zien willen, die zich daaruit redt. Ik zou den man wel eens willen zien."

En hij zou hem zien. Met den morgen veranderde de laauwe Zuidenwind in een scherpen Noordwester. De eb kwam er bij en rukte het eene zware stuk ijs na het ander weg.— Er ontstond eene breede streep blank water in het ijsveld. Maar aan de beide kanten vormden de schollen een muur van gletschers. Een geringe verandering in de rigting van den wind, eene kleine afwijking in den stroom, en zij sloot zich weder.

» Met Gods hulp!" zeide een cordaat man, die aan deze kusten groot geworden en in den strijd met de elementen gehard was. Hij sprong in eene sterke, van eiken planken gebouwde boot, die van alle mogelijke hulpmiddelen, alsmede van spijs en drank volop voorzien was. » Met Gods hulp!" zeiden zijne drie medgezellen hem na en gevolgd door de zegenwenschen van allen die aan den oever stonden, staken zij af. Een eind ver schoven zij de boot langs de ijsbergen heen, dan deed zich hier eene hinderpaal op, dan daar. De breede streep blank water hield op. Om een eind verder te komen, moesten zij eerst het ijs voor den boeg stuk breken.

» Hier gaat het niet verder!" zeide de stuurman. » Als zij ons aan wal maar zien en een teeken geven konden. Zwaai eens met de vlag."

» Het helpt niet, Hans. Er staat een ijsberg in den weg. Zie je de toppen van de masten nog?"

» Ik zag ze zoo even nog. Daar komt weer zoo'n beest op ons af. Zet er de haken tegen met alle man! Anders blijven wij op het laatst er zelven nog in zitten, in plaats van anderen vrij te maken."

De menschen aan den wal hadden de boot uit het gezigt verloren. De breede streep blank water sloot zich, en de trage, die het altijd te voren gezegd had, zeide weder: » Heb ik niet gezegd, dat het noodelooze moeite was. Ik wil den man wel eens zien, die ooit heelhuids aan boord van de brik komt."

En hij kwam!

Ver van dit tooneel van verwarring stond eene vrouw aan den haard. Zij had een ketel met heerlijk warm bier voor haren man en zijne makkers, die op het strand bezig waren, gereed gemakt. Een fiksche jongen, haar eenige zoon, stond er bij en hoorde hoe zijne moeder, terwijl zij haren mantel om ging slaan, in zich zelve zeide:

» God weet, dat ik het hem gaarne ga brengen; maar ik zou het toch nog liever aan die arme menschen op het schip gunnen."

» Dat kan ik immers doen, moeder!"

» Ja, als dat mogelijk ware, beste jongen!" zeide zij, en ging in een belendend vertrek.

» En waarom zou het niet mogelijk zijn?" zeide hij in zich zelf en ging met den ketel op den loop. Even als alle andere jongens uit die buurt, was hij in staat een paar ligte riemen te hanteeren en een jol te besturen. Digt bij hem schommelde zoo een notendop, welke men steeds voor een of ander onverwacht toeval in open water houdt. Hij stapte er met zijn ketel in en stuurde onbevreesd midden onder de ijsschollen. Zoodra men het aan den oever gewaar werd, riep men hem toe, dat hij zou omkeeren; maar de jongen stoorde zich daar niet aan en om hem terug te halen, ontbrak het den schreeuwers aan moed.

» Daar komt een schol, die zal hem beschadigen!" riepen er een.

» Dan krijg de neuswijze deugniet zijn loon!" luidde het antwoord.

» Om die schol moet ik heen!" zeide de jongen in zich zelf; en stuurde zijdwaarts. En alsof het element hem gehoorzaamde, weken de losse schollen terug, of dreven langzaam onder de kiel weg. Door alle gevaren, waarvan hij geen begrip had, voer hij kruis en dwars, tot dat potseling het schip te midden van de ijsmassa's voor hem lag. Er was slechts eene smalle opening, naauwelijk breed genoeg voor de jol, om aan de valreep te komen; daar schoof zij in, als wierd zij door eene onzigtbare hand bestuurd.

» De ketel is nog warm!" zeide de jongen, terwijl hij op het dek klom. Daar zaten de beide lotgenooten bijeen op het groote luik, met de schouders tegen elkander geleund, maar bewegingloos; zij waren door honger en koude verstijfd.

» Wilt gij niet eens drinken!" zeide eene stem. Moeder stuurt het en ik heb het gebragt."

Hij goot den deksel van den ketel vol en bragt hem aan de lippen der halfdooden. Zij dronken onder een krampachtig beven den lang ontbeerden laafdrank, terwijl de jongen er bijvoegde:

» En een groot wittebrood heb ik ook in den zak. Dat zal smaken!"

En terwijl het kind als eene barmhartige engel met de verloren gewaande menschen bezig was, hoorde men buiten boord het gerucht van volk, dat alle moeite deed om zich een toegang tot het schip te banen. Na vele vergeefsche pogingen gelukte het eindelijk den mannen, met hunne zware boot aan boord van de brik te komen. Zij enterden over de ijzige omwalling op het dek, de aanvoerder vooruit. Maar naauwelijks had hij de groep op het luik ontdekt, of hij riep doodelijk verschrikt:

» Barmhartige God, hoe komt de jongen hier?"

» Ik heb het warm bier gebragt, vader!" was het antwoord.

» Zij zijn al weer heel frisch."

» Jongen, jongen!" zeide de vader en drukte den knaap aan zijn hart, als vreesde hij hem te verliezen. » Hoe zijt gij hier gekomen?"

» Met de jol van Peter Jurgensen, met No. vijftien, weetje. Het bier was nog warm toen ik aan boord kwam."

De vader gaf geen antwoord. Maar hij hield met tranen in de oogen den jongen in zijne armen geklemd, en was schier vergeten, dat hij gekomen was om te helpen en te redden.

Op deze eerste boot volgde eene tweede. Men bragt de geredden in triomf aan den oever, waar zij met een daverend hoera begroet en met giften en gaven van allerlei aard verblijd werden. En tusschen de verheugde menigte ging de knaap, wien de Heer gezonden had, opdat openbaar zou worden van waar de redder komt, als het uitzigt op menschelijke hulp vervolgen is.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Van plant. *Huwelijkszorg*:

Kakao. Den 12n. dezer, 5 balen a 32,50 cent.

Koffij. Idem, 5 balen a 33,50 cent.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 10n. dezer, het schip *Cuba*, kapt. Zeijlemaker, naar Amsterdam, lading: 280 vaten Suiker 387,045 pond, 10 pies vierk. Hout, 444 stukken Houten Latten, 9 vaten Arrowroot 1,301 pond, 85 balen schoone Katoen 28,970 pond, 7 kisten Toncaboonen 334 pond en 1,035 pond oud Koper. Passagier: de Heer F. L. Wilson.

Idem, de Fr. schoener *La belle Poule*, kapt. M. Giaimo, naar Cayenne, lading: 1 vat en 50 kelders Genever, 6 kistjes en 40 mandjes Pijpen, 2 vaatjes Witlood en 1 pul Lijn Olie, 1 mand Selterswater, en uit het Entrepot: 6 oxhoofden, 2 vaten, 2 roode en 248 groene kelders Genever.

Den 11n., de Nd. Am. bark *Oceanus*, kapt W. Adams, naar Boston, lading: 206 vaten Melassie 24,103 gall. en 187 vaten Suiker 286,847 ponden.

Den 12den, het schip *Janna Adriana*, kapt. P. Franken, naar Amsterdam, lading: 332 vaten Suiker 476,502 pond, 25 balen schoone Katoen 7,625 pond, 44 vaten Rum 5,390 gall., 7 kelders Gomma 250 pond, 4000 pond Kwassiehout en 22 piès vierk. Hout 264 kub. voet.

Idem, de Nederl. schoener *Sirius*, kapt. S. van Duijn, naar Demerary, lading: 14 manden Selterswater, 10 ankers Azijn, 4 kisten Wijn, en uit het Entrepot: 4 pijpen en 10 roode kelders Jenever.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co. Sluit 20 dezer.

Goede Verwachting, kapt. A. R. de Lang, adres bij Gisius & Co. — Sluit 25 dezer.

Calijpso, kapt. D. R. Nolles, adres bij H. C. Levy.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Anna Elisabeth, kapt. Teensma, adres bij J. G. Fonseca Fz.

ADVERTENTIEN.

Over zes weken, den juisten dag nader te bepalen, zullen, in het district *Nickerie*, van wege den EXECUTEUR in den boedel wijlen JAMES GORDON, publiekelijk worden verkocht:

1o. *Twee vijfde* aandeelen in een stuk **LAND**, gelegen aan de *Nickerie rivier*, ter linkerhand in het opvaren, genaamd: *Lot James Gordon*, met de daarop staande GEBOUWEN, benevens Boten, Ponten en Vee.

2o. *Twee vijfde* aandeelen in *p. m.* **55** privé **SLAVEN**, waaronder *Timmerlieden*, *Kanters* en *Delvers*; aankomende de minderjarigen ELISABETH TEEDER GORDON en ROBERT TEEDER GORDON.

Voorts:

Een defect *ijzeren* **WATERBAK**, staande aan de *Waterzijde* der verlaten plantaadje *Lochaber*, (Zeekust) distrikt *Nickerie*, mède aankomende evengenoemde minderjarigen. (3566)

Paramaribo, den 10 *Maart* 1856.

Ontvangen

van *Glasgow* per de *Nijverheid*;

CARRON IJZEREN **SUIKERTESTEN** van **100** Gallons.

Brandslaven.

SUIKERKALK in potten.

GESPONNEN HENNIP.

Eene partij *AARDEWERK*, waaronder **DINER SERVIEZEN**, etc.

Alsook:

Versche *Scholsche* **AARDAPPELEN in manden, a *f*2,50 per mand.** (3567)

Paramaribo, den 8 Maart 1856.

D. C. MUNRO.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**